

fenhed, at de kunne ligefrem dømmes fra Bestillingen, men maae affædiges af administrative Grunde, Ret til Pension. I Modsetning hertil vil man maafee sig, at Staten da maa kunne opfylde sin Forpligtelse ved blot at give 1 Rbd. i Pension; thi det er vist nok, at medens de Herrer have bestemt udtalt Netten, have de paa den anden Side gjort det muligt at modificere Netten saaledes ad Vilkaarligheds Wei, at den bliver æqval ingen; men det er dog en mindre heldig Redaction, naar dette kunde ansees virkelig at være Lovgiverens Mening, naar Bestemmelsen blev til Lov. Jeg vilde idetmindste aldrig troe at have handlet i Lovgivningens Ånd, naar jeg fandt mig nødsaget til at affædige en af de paagældende Officianter paa Grund af Driffældighed og fandt mig forpligtet til ifølge Loven at give ham Understøttelse af Finantsministeriets Understøttelseskasse, ved da at give ham en Understøttelse af 1 Rbd. f. Gr., om jeg end der ved strengt taget efter Ordene havde opfyldt Loven. Dernæst have de Herrer gjort 10 Mars Tjeneste til en udtrykkelig Betingelse for at opnaae denne Pensionsberettigelse. Jeg har allerede under Sagens tidligere Behandling oplyst, at der for Diebliffet ikke udfordres en Tjenestetid af 10 Aar, og at dette efter hele Bestaffenheden af de Understøttelser, hvorom der bliver Spørgsmaal, heller ikke kan fordres. Der kan være Tilfælde, hvor det vilde være meget ubilligt; jeg sætter f. Gr., at en Officiant paa Grund af Sygdom, der var paa draget i det Offentliges Tjeneste, eller væsentlig i det Offentliges Tjeneste, allerede efter en kortere Tjenestetid blev affædiget, da vilde det være meget sørgeligt, om man ikke skulde kunne tilstaae ham nogen Understøttelse. Der som man i saa Fald vilde henwise til hvad der er bestemt i den almindelige Pensionslov, at man kan søge at raade Bod paa en enkelt Ubillighed ved at forelægge en ny Lov, skulde

jeg dog troe, at Rigsdagen vilde være meget ilde tjent med, om man skulde forelægge en Lov, hvergang en saadan Understøttelse blev begjert af Finantsministeriets Understøttelseskasse. Jeg har vel ikke overhørt, at en æret Landstingsmand har bemærket, at det ikke var Meningen hermed at affædige de Regler, som forøvrigt hidtil have været gjældende for Finantsministeriets Understøttelseskasse, navnlig med Hensyn til Enterne; jeg troer, at det er de Herrer's Mening, at, naar en Officiant ikke har tjent 10 Aar, skulde han tillægges Understøttelse efter de hidtilgjældende Regler. Det vil jeg troe, thi ellers vilde Bestemmelsen være meget haard og vanskelig at anvende i de enkelte Tilfælde; men jeg skal da spørge, om det vilde være ønskeligt, her at inkludere sig paa at give en Bestemmelse om et saadant Forhold i Loven, naar der, hver Gang der skulde træffes en Vacue i denne Lovbestemmelse, maatte henvises til andre Regler, som ikke her foreligge eller ere tilfulde bekjendte eller bragte under Discussion. Jeg troer, at det vil vise sig, naar man først kommer til at fremlægge et Lovudkast om Pension eller livsvarig Understøttelse for de Underclasser, hvorom her er Tale, at Bestemmelserne paa ingen Maade lade sig udtrykke i mindre end flere Paragrapher, og at Loven kommer til at indeholde flere detaillerede Bestemmelser. Forslaget, som det her foreligger, udtømmer aldeles ikke Materien.

Det er af den ærede Ordfører oplyst, hvorledes det paa ingen Maade kan siges, at dette Forslag har Præsumtion for sig, at være finantsielt gunstigere end Udcastet; det er en Beregning, der er lige umulig fra begge Sider at opstille, men skal der være Spørgsmaal om, hvad der kan føre til det ugunstigste Resultat, da troer jeg, at man maa give den ærede Ordfører Ret i, at det er de Herrer's Forslag.